

6.

Въ вечерния здрачъ ти изгрѣвашъ, като
свѣтла звезда.

Твоя конь прѣхти до моитѣ порти и
рови съ копитата безпокоенъ, нетърпеливъ.

Отъ очитѣ ти блѣската мълнии
и на бедрото ти има кама.

— — — Ето отдавна те чакамъ и азъ и сърдцето
ми лудо бие, ще изхвъркне...

Ида!

Ахъ, тежки порти сж заключени!

Утре на другъ съмъ обречена.

Мама дари ми приготви, татко облогъ стори.

— — — Ще отворятъ тежки порти утре да премина...

... И вѣнци ще сплетатъ

за вѣнчилото ми съ смъртта...